

POKORNY *Lia*

Gazdag az életem

Egyike a legnépszerűbb színésznőknek. Tehetséges maximalista, közvetlenségén érződik, hogy vidéken nőtt föl. Magáról azt mondja: klímaszorongó, hiszen anya, izgatja a Föld jövője. Terelgeti kamasz fiát, foglalkozik teste-lelke egészségével, közben estéről estére ott áll a színpadon.

ÁRVAI MAGDOLNA
interjúja

– **Mostanában sokkal nehezebb téged elérni, mint eddig bármikor. Mi az, ami ennyire leköt?**

– A napjaim percre be vannak osztva, naptárral a kezemben szervezem az életem. A színházban havonta húsz-huszonegy estén játszom, emellett készülök egy meglepetéssel. Március tizenharmadikán lesz a sanzonestem, a *Liaison* bemutatója a Centrál Színházban. A felkészülés, az egész kitálása izgalmas, kitölti az életemet.

– **De hát te még soha nem énekeltél.**

– Hát ez az! Két éve küzdöttem egy hangszálproblémával, azt hittem, soha az életben nem tudok majd megszólalni sem, nemhogy énekelni. Aztán az ájurvédás diéta és a kiváló énektanárom, Sziki Ági meggyógyított. Csúpan attól, hogy megtanultam helyesen levegőt venni, már jobban lettem. Sosem gondoltam volna, hogy a rossz légzés tönkretelheti a hangszálakat. És jött az ötlet, hogy kipróbálom magam énekesnőként. Azt tudtam, hogy dalon keresztül fogalmazni más, mint prózában.

– **Mire számítsunk?**

– Lesznek sanzónok az ötvenes évekből és későbbi időkből, köztük pikáns, megható, vicces egyaránt. Sokféle nő énekel majd az én hangomon, de közvetlen, természetes szeretnék maradni, mint az életben. Az általam megszólaltatott nők pedig különböző habitusúak, akik mind szeretnék megélni a szerelmet, és mindegyik máshogy teszi ezt a dalokban. Weszely Ernő harmonikaművész kísér majd, aki fantasztikus hangokat képes kicsalogni a hangszeréből. A munka nagyon leköt, tanulom a dalokat, naponta próbálok Ernővel, hangképző tanárral és korrepetítorral.

– **Az az érzésem, mintha még ma is bizonyítani akarnál magadnak. Pince, Bárka, Új Színház, Centrál – népszerű és keresett vagy, pedig a főiskola elutasított.**

– Sokáig borzasztóan szégyelltem magam, hogy nem vettem föl a színművészetire, évekig szorongtam emiatt. Az élt bennem, hogy nem vagyok érvényes. Nem is létezem. Kérdeztem magamtól: miért gondolod, hogy alkalmas vagy a színpadi szereplésre, ha nincs róla papírod, ha semmi nem igazolja, hogy csinálható? Mégis csináltam, mert valami húzott. Kiskoromtól éreztem, ezt akarom csinálni. Aztán sokáig azt gondoltam, minden eltérít a pályától, az élet bizonyítani akarja, mégsem ez a feladatom. Végül rájöttem, de igen, csak nem azon az úton, hanem kacskaringókkal, más módon juthatok el oda. Bizonyos kor után az ember megérti, nem feltétlenül az álommal, a céllal van baj, hanem azzal, ahogyan oda akar jutni. Sokan meg akarjuk tervezni az életünket, de ez nem megy, mert kellene a kudarcok, amelyek tanítanak. Aki ezt vállalja, megtanulja megbecsülni, amit elért.

– **Mitől oldódott a szorongásod?**

– Attól, hogy egyre több rendezővel dolgozhattam, és eljött az idő, amikor belül megéreztem, hogy jelen vagyok a színpadon minden sejtemmel. A közönség visszajelzése fontos, tol előre, de nem

hagyom, hogy elkényeztessenek, nem kényelmedhetek el, ezért nem hihetek nekik. Nem, mert a közönség, ha szeret, szeret akkor is, ha egy este nem nyújtok tökéleteset. A minőségi különbséget nem érzékeli, azt csak én tudom, nekem kell éreznem estéről estére, hogy jó vagyok.

– **Ezt miből érzed?**

– Hogy megszületik valami bennem. Ezt pontosan érzem, ez az alkotás része. Ha ez nincs, azt érzem, adós maradtam.

– **Nem gondolod, hogy ez az önmagaddal vívott belső csata hosszú távon ártalmas lehet?**

– Néha eszembe jut, de ilyen vagyok. És tudom, néha kicsit túlhajtom magam, de közben imádom a munkámat. Gazdag az életem, és rendkívül szerencsés vagyok, mert azt csinálhatom, ami érdekel, amivel adhatok, amivel rengeteg mindent el tudok mesélni. Az előadások mellett embertelen munkát fektetek a felkészülésbe, de tudom, élvezni fogom a gyümölcsöt, és ez inspirál.

– **Jut idő a tested karbantartására?**

– A színházi évad ideje nagyon zsúfolt, a színész számára a nyarak a lazák, helyesebben lazábbak, akkor jut idő egy kis pihenésre, úszásra, túrázásra, biciklizésre. Imádom a szabadban tölteni az időt, a vizeken, a hegyekben, és az külön boldogság, ha Miska is elkísér.

– **Ennyire szereted a természetet?**

– Aki vidéken, természetközelen nő föl, az örökre magába szippantja, hogy ez mekkora szabadságot jelent. Hatodik éve rendszeresen túrázom, és miután hullafáradtan hazaérek, már a következőről álmodozom. Papp János kollégám és a felesége inspirált, ők rendszeres túrázók. Gyakran velük tartok, de előfordul az is, hogy egész nagy társaság verődik össze a találkozóhelyen. A túra tisztaság, életszeretetet, kikapcsolódás, a szívügyem, hogy másokat is hegyekbe, völgyekbe, vizek mellé csábítsak.

– **Azért akad még néhány szívügyed.**

– Akad. Például amikor tavaly ősszel meghalottam Bojár Iván András építész felhívását, hogy ültessünk tízmillió fát, abszurdnak találtam, de azonnal csatlakoztam, később a kezdeményezés nagykövete lettem. November kilencedikére, az élet napjára már elültettünk tizenötezer fát, jövőre pedig tízszer ennyit, százötvenezer ültetünk. Egyre több komoly szakember is kapcsolódik ehhez a csodálatos programhoz. Egy okostelefonos alkalmazással bárki jelezheti, hova, mit ültetett. Sokan ajánlották fel a segítségüket, ami azt jelenti, hogy néhány év alatt valóban a földre kerül a tízmillió fa. A közösségi létezés erőt ad. A nagy rohanásban, a nagy elveszettségben az embereknek sokat ad, ha egy közös célért összefoghatnak.

– **A tízmillió fa ügye oldja a klímaszorongásodat?**

– Biztos vagyok benne! Nagyon odafigyelek a hulladéktermelésre, a szelektív szemétyűjtésre, mindenre, ami védi a természetet, a Földet. A természetet pusztítók ellen pedig, ha tehetném, harcolnék hevesebben is.

– Mi ellen harcolsz még?

– A kirekesztés ellen. Be- és elfogadó vagyok. Látom a problémákat, de ha mindenki jól tesz, segít, ahol tud, akkor jobb lesz a világ. Nekem ez a harc a lelki egészségemhez elengedhetetlen.

– Oké, lelki egészség, de a testedre vonatkozó kérdés fölött ügyesen átsiklottál.

– Mert bűnösnek érzem magam. Sajnos az utóbbi hónapokban nagyon elhanyagoltam a tornát, nem jártam rendszeresen hetente háromszor edzésre, mint korábban. A mozgás hiánya erőtlenné tesz, tehát nem lehet hosszú a kihagyás. Nekem a pilates és a bodyART vált be.

– És mi vált be anyaként?

– Az, hogy rendkívül megengedő vagyok, nem kinyilatkoztatok, csak figyelek. Nem tiltok, hiszen tudom, a gyerek a tiltás ellenére is azt csinál, amit akar. Különös a kapcsolatunk Miskával. Ha tehetjük, nagyokat beszélgetünk, de tiszteletben

tartom, hogy vannak titkai. Logikával tudok rá hatni, azt érzem, szereti, ha hosszan érvelek.

– Olykor érvelsz Pokorny Liának is?

– Mire gondolsz?

– Ha például kimerült vagy, tudsz érveket sorolni önmagadnak? Belegondolsz, hogy a legjobb elem is lemerül egyszer?

– Jaj, ne is mondd! Tudom! Néha félek, és sokszor gondolok rá. Az elmúlt években több apró jellel figyelmeztetett a testem, például a korábban említett hangszálproblémával. Akkor nagyon megijedtem, műtéttel riogattak, szteroidokat, antibiotikumokat kaptam. Aztán eldöntöttem, ebből elég, változtatni fogok.

– És mit tettél?

– Hetekre elvonultam a világ elől, és csak magammal foglalkoztam, természetesen remek gyógyítók segítségével. Részt vettem egy bőjtön, egy ájurvédikus gyógyító központban. A pancsakarma tisztítóóra, a masszázások, a speciális meditációk, a pihenés, a befelé fordulás meggyógyított. Fantasztikus, hogy egy ilyen elvonuláson mennyi mindent megtud az ember a saját testéről. Megváltoztattam az étrendemet, és azóta jól érzem magam testileg, lelkileg egyaránt.

– Nem borít ki az sem, ha a kolléganőid féltékenyek a szakmai sikereidre?

– Ha hiszed, ha nem, én ezt még soha nem tapasztaltam. Mellém a sors olyan kolléganőket sodort, akik igaz barátok. Az efféle harc távol áll tőlünk. Például Botos Évivel, Ágoston Katival nagyon mély barátság fűz össze minket. Akármelyikünk élt kudarcot vagy fájdalmat, ott álltunk a másik mellett. Drukkolunk, segítünk egymásnak, ha szükséges, és ez boldogító tudat.

– Soha nem gondoltátok, hogy ez vagy az a szerep hozzám jobban illett volna?

– Nem! Soha, és ebben biztos vagyok. Az elképzelhető, hogy arra gondol valamelyikünk, ezt a szerepet egyszer majd én is eljátszom, de irigység, féltékenység nincs. A barátság nálunk egészen másról szól, és ezért rendkívül hálás vagyok nekik.

– És gondolom, a fiadért is hálás vagy.

– Hát persze! Miska tizenhét éves, tanul és zenél, elszántan és vadul, két zenekarban is. Fellépnek például a Dürer kertben, a Fészek klubban, de szerepeltek már az Aurórában is. Miska megszállott, vasárnap is hajnalban kel, hogy hétre odaérjen a próbaterembe. Ég benne a tűz, a lelkesedés, látom rajta, hogy ez a nagy szerelem, és én hagyom, még akkor is, ha a sulis kicsit háttérbe szorul. Azt hiszem, megérezte, mennyire jó alkotni. Lehet, hogy ma ezt csinálja, később pedig lesz egy civil szakmája. Nem tudható előre semmi. Az viszont tény, hogy a gyerekeknek a sport, a zene fontos. Aki zenél, sportol, az tud mihez nyúlni a nagy kamaszkori fájdalmak idején. Ők maguk írják a dalaik szövegeit, és elérik velük a kortársaikat, akik a fellépéseiken velük énekelnek, végigtáncolják a koncertet. Nincs szó arra, hogy mit érez egy anya, amikor ezt megtapasztalja! ■

NÉVJEGY

- Színművész
- Hatvanban született 1971. november 23-án.
- Elvált, a fia, *Mihály* 17 éves.
- A Pinceszínház, a Bárka Színház és az Új Színház után 2012 óta a Centrál Színház tagja.
- A tévében szerepelt a *Beugróban*, zsűritagként a *Csillag születikben*, játszott *A mi kis falunk* című sorozatban, és 2019-től *Jófiúk* című vígjátéksorozatban.

A közönség visszajelzése fontos, tol előre, de nem hagyom, hogy elkényeztessenek, nem kényelmesedhetek el.

FOTÓ: KOVÁCS SZILVIA
 STYLING: BALOGH VIKTÓRIA
 SMINK: KISS CSILLA
 HAJ: SÁRI KATA
 RUHA: MAX MARA WEEKEND, NANUSHKA
 BÜTÖRÖK: VAKUMDESIGN.HU
 KÖSZÖNJÜK A CSOKROT
 NÉMETH ATTILÁNAKI
 (ATTILANEMETHFLORIST.COM)